

پی‌نوشت

۱. در این مقاله به‌جای اسم جعلی شورای همکاری خلیج (GCC) از اسم درست «شورای همکاری خلیج فارس» (PGCC) استفاده می‌شود.

منابع

- افراسیاب پور، حامد (۱۳۹۳). تحلیل پویای امنیت شورای همکاری خلیج فارس. *مجله‌ی سیاست دفاعی*، سال بیست و دوم، شماره ۸۸، پاییز ۱۳۹۳
- ارغوانی پیرسلامی، فریبرز، و اسماعیلی، محدثه (۱۳۹۷). چالش‌ها و موانع دیپلماسی اقتصادی جمهوری اسلامی ایران در منطقه خاورمیانه. *فصل‌نامه مجلس و راهبرد*، سال بیست‌وششم، شماره‌ی نودوهفت، بهار ۱۳۹۸، صص ۷۱-۱۰۵
- امامی، محمدعلی (۱۳۸۵). *عوامل تأثیرگذار داخلی در خلیج فارس*. تهران: نشر دفتر مطالعات سیاسی و بین‌المللی.
- ایمانی، همت و دیگران (۱۳۹۷). رهیافت چندجانبه‌گرایی؛ رویکردی کارآمد برای مبارزه با تروریسم در جهان اسلام. *فصل‌نامه مطالعات سیاسی جهان اسلام*، دوره‌ی ۷، شماره‌ی ۲ - شماره پیاپی ۲۶، تابستان ۱۳۹۷
- جوادی ارجمند، محمدجعفر، و احمدی، حسن (۱۳۹۱). موانع همگرایی در شورای همکاری خلیج فارس از منظر ژئوپلیتیک. *فصل‌نامه سیاست خارجی*، سال بیست‌وششم، شماره‌ی ۴، زمستان ۱۳۹۱
- متقی، افشین، و قره بیگی، مصیب (۱۳۹۳). جایگاه استراتژیک خلیج فارس در سیاست خارجی چین. *پژوهش‌نامه ایرانی سیاست بین‌الملل*، سال دوم، شماره‌ی ۲، بهار و تابستان ۱۳۹۳
- محمدی، حمیدرضا، و احمدی، ابراهیم (۱۳۹۷). تحلیل ژئوپلیتیکی گسست روابط سیاسی عربستان و قطر و تأثیر آن بر آینده‌ی شورای همکاری خلیج فارس. *فصل‌نامه‌ی مطالعات راهبردی سیاست‌گذاری عمومی*، دوره‌ی ۸، شماره‌ی ۲۸، پاییز ۹۷، صص ۲۰۶-۱۸۷
- هینه بوش، ریموند، و احتشامی، انوشیروان (۱۳۹۰). *سیاست خارجی کشورهای خاورمیانه*. (رحمن قهرمان پور و مرتضی مساح، ترجمه). تهران: نشر دانشگاه امام